

Predlog spremembe 7

Mylène Troszczynski, Mara Bizzotto, Dominique Martin, Angelo Ciocca, Joëlle Mélin
v imenu skupine ENL

Poročilo**A8-0195/2017****Nicola Danti**

Evropska agenda za sodelovalno gospodarstvo
2017/2003(INI)

Predlog resolucije po členu 170(3) Poslovnika, ki nadomesti nezakonodajni predlog resolucije A8-0195/2017**Resolucija Evropskega parlamenta o evropski agendi za sodelovalno gospodarstvo**

Evropski parlament,

- ob upoštevanju člena 52 Poslovnika,
- A. ker vsa sodelovalna gospodarstva, od tržno usmerjenih gospodarstev pa do gospodarstev, ki temeljijo na darilih, temeljijo na modelu potrošnje (najemanje, posojanje, izmenjava, delitev, blagovna menjava in darovanje), ki se uporablja na načine in v obsegu, ki prej niso bili mogoči, zahvaljujoč intenzivni uporabi informacijske in komunikacijske tehnologije (IKT), ki je ključna za omogočanje takih gospodarstev;
- B. ker se sodelovalno gospodarstvo razvija v okviru organizirane ekonomske deregulacije, zaradi katere se v mnogih sektorjih že pojavlja huda nepoštena konkurenca;
- C. ker Komisija v sporočilu z naslovom Evropska agenda za sodelovalno gospodarstvo poudarja vse večji pomen gospodarstva platform ter njegov vpliv na gospodarsko politiko in politiko zaposlovanja, kar vodi v spremembe, ki jih je že mogoče predvideti in niso nadzorovane ter škodujejo udeležencem v tradicionalnem gospodarstvu;
- D. ker sta zaradi digitalizacije za gospodarske pobude danes značilni nizka intenzivnost delovne sile in visoka stopnja specializacije;
- E. ker platform ne bi smeli obravnavati kot zgolj storitve digitalnega posredništva, saj se takšno posredništvo zagotavlja na področjih, ki so v pristojnosti držav članic, v številnih primerih pa se pri tem določi končna cena za potrošnika in plačilo za ponudnika storitev, ki naj bi bil samozaposlen in ne delavec;
- F. ker je pojav sodelovalnega gospodarstva pomemben izziv pri varovanju digitalne suverenosti, strateških podatkov ter digitalne in industrijske neodvisnosti držav članic in se porajajo pomembna vprašanja v zvezi s samodejnim prenosom osebnih podatkov na superračunalnike v tretjih državah;
- 1. poudarja, da pri tem ne gre za tehnološki preboj ali uspeh zamisli, na podlagi katere bi z

uporabo strukture tradicionalne dejavnosti lahko povečali učinkovitost, tj. dosegli več z manj; ugotavlja, da je edina resnična inovacija v sodelovalnih gospodarstvih in v ekonomiji delitve na splošno v tem, da se izločijo vse oblike posredništva, tako komercialnega kot javnega (v smislu ureditve in obdavčevanja);

2. opaža, da se glavne nadnacionalne platforme ekonomije delitve, ki zbirajo in ponovno razširjajo ogromne količine informacij, uveljavljajo kot novi posredniki; ugotavlja, da lahko te platforme kljub visokim stroškom (stroški posredništva lahko celo presežejo 20 %) določijo nižje cene, saj so za to inovativno tehnologijo potrebne minimalne fiksne naložbe, poleg tega pa obstaja asimetrija, na podlagi katere stroške tovrstnih cen ne nosi platforma, temveč delavci ali njihove stranke; opaža, da lahko zato te platforme v nekaterih razmerah ovirajo oblikovanje in razvoj lokalnih pobud sodelovalnega gospodarstva;
3. poudarja, da delitev in monetizacija manj uporabljenih sredstev v lasti samega operaterja dobivata poseben zagon v gospodarstvu, kjer je notranje povpraševanje izčrpano in zaradi tega odločilno merilo zato postane cena, ne pa kakovost ali varnost; ugotavlja, da je dodana vrednost ekonomije delitve v sistematizaciji naravnega gospodarstva brez prisotnosti gospodarstva dodane vrednosti; gre za gospodarstvo, kjer vsak sam poskrbi zase;
4. opozarja, da se dobički, ustvarjeni na ta način, večinoma stekajo v žepo lastnikov strojne in programske opreme, oligopolistov digitalnega sveta ter tistih, ki upravljajo plačila in transakcije ter se lahko zakonito izognejo plačevanju davka zaradi prostega pretoka kapitala;
5. izjavlja, da so na podlagi primarnosti dejstev vsi delavci v gospodarstvu platform zaposleni ali samozaposleni; v zvezi s tem opozarja, da je Sodišče opredelilo pojem delavca na podlagi delovnega razmerja, za katerega so značilna nekatera merila, na primer podrejenost, plačilo, narava dela in prava pogodba o zaposlitvi ali pogodba o sodelovanju;
6. poudarja, da so države članice pristojne za boj proti vse večji negotovosti zaposlitve, ki nastaja zaradi sodelovalnega gospodarstva, da bi delavcem zagotovili varno zaposlitev; poudarja, da sta zaradi nenehne dostopnosti resno ogrožena zdravje in varnost v gospodarstvu platform; se zavzema za vzpostavitev „pravice do odjave“, kot bi jo opredelila posamezna država članica;
7. želi opozoriti, da je delovno pravo še vedno v nacionalni pristojnosti in da lahko države članice sprejemajo zakonodajo o delovnih razmerah v gospodarstvu platform, da bi vsem delavcem platform, ki jih pogosto upravljajo mednarodna podjetja in podjetja s sedežem zunaj Evrope, zagotovili ustrezen pravni položaj, enake socialne in zaposlitvene pravice ter varovanje zdravja in varnost, kot veljajo za delavce v tradicionalnem gospodarstvu;
8. ugotavlja, da je treba zagotoviti ustrezno socialno varnost za delavce, ki imajo osrednjo vlogo na digitalnem trgu dela, in poudarja, da lahko samo države članice to potrebo izpolnijo hitro; poudarja, da sta svoboda združevanja in pravica do kolektivnih ukrepov temeljni pravici, ki morata veljati za vse delavce;

9. ugotavlja, da velik del nastajajočega sodelovalnega gospodarstva ostaja nereguliran; meni, da imajo nacionalni, regionalni in lokalni organi veliko manevrskega prostora za sprejetje ureditev, prilagojenih specifičnim pogojem, da bi obravnavali cilje javnega interesa;
10. ugotavlja, da lahko države članice določijo standarde za preglednost in obveznosti glede razkritja za operaterje platform, da se ne bodo več mogli izogibati nacionalni zakonodaji z izključnim ciljem, da povečajo svoj dobiček; s temi standardi bi lahko omogočili spremljanje plačevanja davkov in prispevkov za socialno varnost ter prakse, povezane z ocenjevanjem dela na platformah;
11. poziva države članice, naj s sodelovanjem zagotovijo, da bodo platforme spoštovale veljavno zakonodajo države, v kateri se storitve zagotavljajo, in tam tudi plačujejo davke, da bo imela spletna stran domeno države članice, v kateri platforma zagotavlja storitve, in da bo v lasti fizične ali pravne osebe, ki ima pravni in davčni sedež v isti državi članici, ter da bo račun, na katerega se nakazujejo plačila in transakcije, odprt pri banki v isti državi članici;
12. poudarja, da lahko države članice sprejmejo lastne nacionalne ukrepe, da bi zagotovile določeno mero pravne varnosti, kar pomeni, da bi morala dosledna pravila veljati za vse, ne glede na to, ali poslujejo preko tradicionalnih kanalov ali preko kanalov sodelovalnega gospodarstva in ekonomije delitve na splošno: certifikati, dovoljenja, licence, poklicne kvalifikacije, zdravstveni protokoli, primernost prostorov, davki, zavarovanje, ureditev trga dela, itd.; v zvezi s tem poudarja, da je bistvenega pomena predvsem preprečiti nepošteno konkurenco v škodo tradicionalnim dejavnostim ter zagotoviti enako socialno varstvo za delavce in enaka jamstva v zvezi z varnostjo za stranke;
13. poudarja potrebo po pravi digitalni suverenosti na nacionalni ravni, in sicer z oblikovanjem strateških naložbenih politik o digitalnih panogah in z zagotavljanjem varstva podatkov, oboje pa naj bo v izključni pristojnosti držav članic;
14. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Svetu in Komisiji ter vladam in parlamentom držav članic.

Or. en